

om, at der for Tiden ikke er nogen Nødvendighed for at udvide Vatterfkoutinstitutionen til Landets øvrige Søstæder, men jeg kan paa den anden Side heller ikke see rettere end, at der ikke kan være det Mindste i Beføl for at aabne en Mulighed for, at en saadan Institution kan blive indført, hvor der maatte vise sig at være Trang til den. Jeg skjønner heller ikke rettere, end at det er fuldstændig rigtigt, at man har søgt at ordne Institutionen udenfor Kjøbenhavn omtrent paa samme Maade som i Kjøbenhavn, og jeg antager dette for ogsaa at være en Side af Hovedforslaget, som maa være afgjort med det Samme, som man maatte bestemme sig til overhovedet at udvide Institutionen til Kjøbstæderne. Jeg skal derfor for de enkelte Forslags-Bedkommende tillade mig at udtale, at jeg betragter Vædringsforslagene under Nr. 3, 5, 8, 12, 15, 17, 18, 19, 22, 23, 24 og 25 samt det om Titelen for ligefrem at følge af Vedtagelsen af Vædringsforslaget under Nr. 1. Det Gæste, jeg ved disse Paragrafer finder Anledning til at opholde mig ved, er Vædringsforslaget under Nr. 18, og det er da navnlig for at komme til det Underændringsforslag, der er stillet af det ærede Medlem, der sidst havde Ordet. Jeg kan nemlig ikke skjønne, at det ærede Medlem har Ret i sin Taale og endnu mindre i sin Motivering. Han er ganske vist en meget nidkær Kæmper for Communerens Ret og Selvbestemmelsesret overalt, hvor der er Spørgsmaal derom, men det forekommer mig, at han her er i et Tilfælde, hvor der ikke er Spørgsmaal derom. Jeg kan ikke see, at han med nogen Føje kan omtale det som en Slags Dmsvøb, at der ved Ansættelse og Affædigelse af en Embedsmand kræves Indenrigsministerens Samtykke, ligesom jeg maa tilstaae, at det forundrer mig, at han ikke ved at anatomere sin Vatterfkout har seet, at denne Vatterfkout ikke har det Mindste med communale Forretninger at gjøre. Han er ikke paa nogen Maade en communal Embedsmand, har end ikke med Communens Beboere at gjøre — det er i al Fald ikke nogen given Ting, at det skal være Communens Beboere — og naar jeg for mit Bedkom-

mende fastholder, at Indenrigsministerens Samtykke skal udkræves, ikke blot til, at der skal ansættes en Vatterfkout, men ogsaa til, hvem der skal ansættes, — om der end kan være god Anledning til at give dem, som ere kjendte med de locale Forhold, Veilighed til at erklære sig om, hvorvidt der overhovedet er Brug for en saadan Embedsmand, og ligeledes til at udpege Personligheder — da er dette begrundet deels deri, at jeg ikke kan erkjende, at det er en communal Embedsmand, idet det er en Mand, som paa en Maade tjener Regjeringens og ikke Communens Interesser, deels deri, at han lønnes med Sportler, som ved Lov paalægges Statens Beboere, og endelig deri, at han er Bestyrer af en Fond, for hvilken Indenrigsministeren er ansvarlig. Jeg vil desuden ogsaa sige, at der kan være — jeg vil ikke sige communale Indflydelser, men Indflydelser i Communen, som kunde paavirke en Vædring i disse Forhold som ikke kunde siges at være ligefrem anbefalelig. Jeg troer idetmindste ikke, at det skulde være vanskeligt at paavise, at, hvor Communerne have fuldkommen fri Raadighed over Besættelsen af en Plads, som de ikke selv skulde betale, seer man ikke saa sjelden baade Nødvendigheden af denne Pladses Besættelse og Personen, hvormed den skal besættes, i et noget andet Lys, end man maaskee vilde see det, naar man var udenfor Communen. — Naar det ærede Medlem fremdeles har foreslaaet, at Vatterfkoutforretningerne skulle, hvor der ikke er nogen særlig Vatterfkout, undrages Borgmesterens Tilsyn, da maa jeg ligeledes sige, at jeg ikke kan erkjende dette Tilsyn for at være noget Dmsvøb. Jeg maa nemlig sige, at, netop naar man vil udvide Vatterfkoutbestillingen til noget Andet, end hvad den hidtil har været, naar man vil gjøre den, om jeg saa maa sige, til en indenrigsministeriel Bestilling, som forenes med andre Embeder, uden at der gives den aller-

Rettelser
 Ep. 1194, Riv. 6. f. o.: „Simonsen“, las: „Suen-
 son“.